

BI OS EM DORF

*A*ls Kend wor et en schürne Zitt, bet all
dämm dröm on dra, mír mosste hörn
on soße stell, wenn einer wat verzahlt.
Mer kannte noch de Obrichkeit, dat wor en
angern Welt, de Frouw Pastor em lange Kleid,
do ommer so gescheit. Dä Polízist trug hoch
dä Kopp, det Schacko urwe dropp, de Nas so
hoch wie en Duffelshoch kom hä de Stroße
ropp. On och de ganze Lehrerschaft, dat wor-
ne hohe Lüh, de Kappe ab - gon Dach gesät,
bevor mer wierer giert. Dä Dr. wor en Herr
em Dorf, hä koom eh jedes Hus, do machte
hä de Däsche ob, on schrew bestömmt wat
ob. Da Bürjermeister wor en Mah, dä weiss
em Dorf Bescheid, hä holf de Lüh bet man-
chem Root, on och bi manchem Leid. On
och em Dorf de Rentnerbend, bet manchem
klooge Kopp, hie gowet ommer wat zo doh,
mä machde wat fürt Dorf.

Dä Mäzger macht em Dorf de Worscht, on
es en rechter Mah, os Morer bröt dat Fleisch
em Pott, fürn Sonndach hö scho ah. Dä Frísör
bet Scher on Kamm, schnitt dä Fasson demm
Mah, om Frouwekopp kömmt Puder dropp, on
stricht de Hoor och ah. Dä Wärt em Gasthus
zappt dat Bier, de Lüh ha ömmer Dorscht, hä
kennt sech bet dämm Bier god us, dat anger
es äm Worscht. Dä Schuster reperiert de
Schoh, besurld wird lenks on rechts, bett gladdem
Lärer dat wor rächt, mer lef so mancher Wäch.
Dä Bäcker backt dat Schanzebrourt,
on Kooche hinger her, Deilcher für de Sonn-
dachsdesch, vam feinen wisse Mähl.

Och dä Flurschötz wor en Mah, em ganze
Dorf bekannt, hä hattet säh ob gröner Flur
on hätt och mo geschand. Dä Hierde wor en
röhjer Mah, hä gíng dä Köh vorus, hä kannte
sich bet Planze us, on wor em Dorf zo Hus.
Do wor och noch dä Kommandant vah d'r
Feuerwehr, en Kammerod bet Herz on Hand,
em ganze Dorf bekannt. Och em Hauberch
wenn de Zitt, dä Jouu vermässe wur, läd ei-
ner da de Fläche fest, die da gehouwe wur. De
Burerrej bí os em Dorf, de vele Säu on Köh,

die stoh em Staal on schísse drob, ob
manche Busche Ströh.

Em KONSUM gowet allerhand, für jeden
wor wat doa, mer kaufte sích watt ob de
Dung, on ab on zo eh Brourd. Do wor och
noch dä Zemmermah, bet wahne Holz vorm
Hus, on wur em Dorf eh Hus gebouwt, dämm
schlouw dä Meister ob. Dä Mah om Dach es
schwendelfreí, dat mosste hä och síeh, hä
deckt det Hus bet Panne dropp, dat alles trocken bliewt.
Wä kannte sích bem Ise us, dat
wor em Dorf dä Schmied, hä formt dat Ise zo
nem Reng, dat Rad wor reperiert. En Schrinner
es eh jedem Dorf, hä darf em Dorf net
fäln, dä kennt sích bet de Brärer us, on setzt
de Feíjstern eh.

Do wor och noch de Jäferschaft die síeh
ganz oft em Wald, do läh se schwing de
Böckse ah, on brängt manch Dier zo Fall.
Ganz wechdich es dä schwarze Mah, hä
kömmt nur ab on zo, hä fäíjt d'r Schornste
rechdich blank, on ka da werrer go. Doch
äng Deíl moss ech och noch säh, dat fällt mer
gar net schwer, mín Ellern wor dat aller best,

wat et em Dorf gegäh. Och dä Mah bem wisse
Bart, hä schläppt en großer Sack, ömmer öm
de Chresdachszitt kom hä bet wahne Krach.

Äng Hei-jo-peí eh jedem Dorf, dä görret
öwer all, dä lacht net nur de Mensche us, dä
hätt se och net all. So gowet eh dä ale Zitt,
em Dorf so macher Mah, dat wor bestömmt
kín Fiddibus, dat Gäjedeíl dofah. So wor se
de vergangenheit bet all dämm dröm on
dra, et wor noch Ordnung eh dämm Dorf,
on jeder hel sích dra. Doch de Zitt es längst
vorbíe det Dörfche wur eh Dorf, bal görret
he kíen „Ahle“ me, díe zeh em ahler us, díe
komme da et Altersheim, do blíewt mer bes
zom Schluss.